

У 2015—2016 рр. у черкаському видавництві вийшла серія книг **Станіслава Буряченка**: “Чигиринські наспіви” (Черкаси: “Вертикаль”, видавець С.Г. Кандич, 2015. — 48 с.), “Супроти вітру і негоди” (там само, 2015. — 100 с.), “Сміх — крізь сльози” (там само, 2015. — 88 с.), “Клен мого кохання” (там само, 2016. — 88 с.), де укладач — **Світлана Беляєва** — донька автора, збрала поезії та прозові твори відомого журналіста.

*“Перегортаючи батькові рукописи, непросто відокремити для друку саме те, що, можливо, можна взяти з контексту батькових спогадів чи віршованих творів у скороченому вигляді. Адже це — робота життя, викладені на папір думки розумної й, можливо, надто прискіпливої до себе людини. Та поступово маю можливість представляти широкому загалу твори батька — **Станіслава Якимовича Буряченка**. У 2001 р. за сприяння української діаспори в Канаді, видавництва “Смолооскип”, Черкаської обласної спілки письменників України, Фонду сприяння розвитку мистецтв та людей, небайдужих до місії не дати згаснути пам’яті про наших талановитих земляків і про їх творчі надбання, побачила світ його книга “Крізь болотну тишу — до весняного грому”, поезія “Суцвіття до поетового вінка” (посвята Поету **Василію Симоненку**); у 2015 р. “прилетіла перша ластівочка” зі збірки “Земні долоні”, сформованої батьком за життя, — “Супроти вітру і негоди” (поезія на громадянську тематику)”.*

Можливо, для когось буде дивиною вважати, що певні події особистісного характеру можуть мати

безпосереднє відношення до формування майбутнього журналіста-лірика, “зхибненого” на книжках, але отримана перед війною травма правої руки та неможливість лікарів її врятувати та відновити до нормального стану спонукала в подальшому вирішувати й професійне спрямування. Все життя батько й до цієї своєї вади ставився з гумором: *“Що ж поробиш. Гаразд, хоч ложку та ручку-писанку тримає, а також і добру чарчину не зронить додолю”*, — шуткував він.

*Супроти вітру і негоди,
супроти підлоти і зрад
іду з тобою, мій народе,
не відступаючи назад.*

Вижив у війні, незважаючи на контузію під час бомбардування на переправі через Дніпро. Мав можливість навчатися в найкращому в Україні вищому навчальному закладі — Київському державному університеті імені Т.Г. Шевченка (1952—1957). Працював на журналістській ниві з відомим нині, а на той час із таким же випускником факультету журналістики університету, **Василем Симоненком**. Як говорить у відомому виразі: *“Життя прожити — не поле перейти”*. Було всіяке: перемоги та здобутки, поразки та турботи...

[ред. — редакція “Світогляду” планує ознайомити читачів із творчістю **С. Буряченка** детальніше]. ■

Світлана Беляєва, м. Черкаси